Р Е Ш Е Н И Е
№ 44063

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова
ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова
Ася Тодорова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9688** по описа за **2026** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Ц. Т. К., подадена от адв. А., срещу Решение № 2383/25.06.2026 г., постановено по АНД № 1842/2026 г. на Софийския районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и връщане на делото на СРС за разглеждане от друг състав. Претендират се разноски по реда на чл. 38 ЗА.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. А., който поддържа оспорването и искането за разноски.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, в писмени бележки, подадени на 12.10.2026 г. от юрк. П., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ответникът не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърден електронен фиш Серия К № 8596896, издаден от СДВР, с който на основание чл.189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП на Ц. Т. К.- законен представител на „Фреско Фасилити“ ЕООД, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 лева.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 04.01.2023 г. в 15:45 ч. в [населено място], по [улица]до ул. „40-та“, с посока на движение от [населено място] към [населено място]“, с мобилна система за видеоконтрол АТСС CORDON № MD1192 е заснет лек автомобил „Ф. Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Фреско Фасилити“ ЕООД със законен представител Ц. Т. К., движещ се със скорост след приспаднат толеранс от 97 км/ч, при ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място. Извършеното е квалифицирано като нарушение на чл. чл. 21, ал. 1 ЗДвП, поради което е издаден процесният ЕФ.

Районният съд е обусловил изводи, че в административно-наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на Ц. Т. К. за извършеното нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Районният съд е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и след анализ на приложимите материалноправни норми е постановил решение в съответствие с материалния закон.

Касаторът не оспорва, че на посочените в ЕФ дата, място и час процесният лек автомобил „Ф. Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] се е движил с превишение на скоростта от 47 км/ч. Твърди, че въззивният съд не е обсъдил изложение в жалбата доводи относно несъответствието на правната уредба с Конституцията и правото на Европейския съюз, неяснота на субекта на административнонаказателна отговорност, липса на индивидуализация на мястото на нарушението и неправилното издаване на ЕФ при използване на мобилно автоматизирано техническо средство.

Действително районният съд не е изложил мотиви по част от посочените възражения, но това не представлява съществено нарушение на процесуланите правила. Дали едно нарушение е съществено или не се преценява с оглед неговото място в цялостната дейност на съда проведена в хода на съдебното производство, от образуването на делото до постановяването и мотивирането на съдебния акт, съобразено с осигуряване възможноттта на всички страни в процеса да са наясно с изводите на съда, за да могат в пълен обем да реализират процесуалните си права. По делото няма никакво съмнение, че постановеното решение е по делото, образувано по жалба на Ц. Т. К. срещу Серия К № 8596896, издаден от СДВР. Налице е и единство между изложените мотиви и постановеното решение. Посочени са установените обстоятелства и доказателствата, въз основа на които са приети за установени, приобщени по реда на чл.283 НПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН.

Настоящата инстанция не споделя възраженията, че чл. 188, ал. 2 ЗДвП и чл. 188, ал. 4 ЗДвП, ред. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г., създават условия за неравно третиране и водят до нарушение на чл. 6, ал. 2 КРБ и чл. 20 ХОПЕС, тъй като в единия случай се ангажира личната отговорност на физическото лице- законен представител на юридическото лице, с чието МПС е извършено нарушение, докато когато нарушението е извършено с МПС, собственост на чуждестранно ЮЛ, санкцията се налага на самото дружество. Съгл. чл. 188, ал. 2 ЗДвП, ред. ДВ бр. 64 от 2025 г., когато собственикът или ползвателят, вписан в свидетелството за регистрация на

пътното превозно средство, с което е извършено нарушението, е юридическо лице или едноличен търговец и неговият законен представител не декларира на кого е предоставил управлението на превозното средство, предвиденото по този закон наказание се налага на законния представител на собственика, съответно на ползвателя. В ал. 4 е уредено, че когато собственик или вписан в свидетелството за регистрация ползвател на моторно превозно средство е юридическо лице, което е регистрирано в друга държава, на собственика, съответно на ползвателя, се налага имуществена санкция в размера на глобата, предвидена за съответното нарушение. Към датата на извършване на нарушението редакцията на чл. 188, ал. 2 ЗДвП е друга, а ал. 4 дори не е съществувала. Касаторът не отправя твърдения, че процесното МПС е собственост на юридическо лице, което е регистрирано в друга държава. Поради това разпоредбата на ал. 4 е неотносима към предмета на спора. За пълнота с нея категорично е въведен ред за налагане на имуществена санкция в размер на глобата на собственика, съответно на ползвателя, на МПС, регистрирано в друга държава, при нарушаване на правилата по ЗДвП. Необходимо е да се посочи, че установяването на неравно третиране е от компетентността на Комисията за защита от дискриминация и на районния съд в исково производството.

Не се споделят и доводите за неправилно ангажиране административно-наказателната отговорност на касатора. Изводите на въззивния съд за авторството на деянието са правилни. Видно от приложената справка по делото, собственик на процесния автомобил е „Фреско Фаислити“ ЕООД. Съгласно чл. 188, ал. 2 ЗДвП в отн. ред , когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. Чл. 188, ал. 2 ЗДвП създава презумпция относно субекта на нарушение по ЗДвП, извършено с МПС, собственост на ЮЛ. Законовата презумпция за авторство на деянието може да бъде оборена от законния представител на ЮЛ, с чието МПС е извършено нарушение и е издаден ЕФ, при условията и реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП в отн.ред. - като представи в 14- дневен срок от получаване на ЕФ писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на СУМПС на действителния водач. Ако лицето, на което е издаден ЕФ, не представи в посочения срок декларация и СУМПС на действителния водач, законовата презумпция за авторство на деянието се явява необорена и се ангажира административно-наказателната отговорност на законния представител на ЮЛ, с чието МПС е извършено нарушение- арг. чл. 188, ал. 2, предл. 1 ЗДвП. С предвиденото в цитираната разпоредба специалният закон- ЗДвП, дерогира общия принцип за личната отговорност за извършено административно нарушение по чл. 24, ал. 1 ЗАНН- lex specialis derogat legi generali.

Касаторът не оспорва, че не е подал декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП в 14 – дневен срок от получаване на ЕФ. При неподаване на декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на СУМПС на действителния водач в срока по чл. 189, ал. 5 ЗДвП правилно е ангажирана административно-наказателната му отговорност и е преклудирана възможността да бъде оспорено авторството на деянието, вкл. и на съдебна фаза на административно-наказателния процес.

Доводи относно неопределеност на мястото на извършване на нарушението са напълно неотносими, тъй като се коментира нарушение на ЗДвП, извършено в [населено място] на [улица], а с процесния ЕФ е наложена глоба за нарушение, извършено в [населено място], по [улица].

На базата на всички събрани по делото доказателства, правилно въззивният съд е приел, че на датата, отразена в електронния фиш, описаният в него лек автомобил е извършвал движение с

превишена скорост, което обстоятелство е установено с техническо средство с издадено удостоверение за одобрен тип от БИМ и преминало успешно последваща проверка.

По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушението, поради което на основание чл. 188, ал. 2 ЗДвП в относимата редакция законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро, определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2383/25.06.2026 г., постановено по АНД № 1842/2026 г. на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Ц. Т. К. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 66,47 евро разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.